

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 37.)

„Eller Sønnebatter! I Mangel af en mandlig Arving ere Koindeberne arveberettigede i vor Familie,” afbrød Grev Sankt Maur ham. „Undertiden synes jeg, at jeg vilde foretrække en Sønnebatter; hendes Høgtælle kunde faa min Rang, og maatte — nej, i ethvert Tilfælde vilde hun have den; hendes ældste Søn vilde blive Grev af Sankt Maur og Arvefølgen ikke blive afbrudt. Hos en Dreng ligger den fare nær, at han har arvet sin Faders skæbneangste Karaktertræk, medens en Pige sandsynligvis mere ligner den uskyldige, unge Moder, det blide, rene Væsen, mod hvem min Søn har syndet saa haardt. Jeg beider Dem Hr. Melcombe om at søge videre. Jeg vil ogsaa slaa ind paa nye Veje, for dog endelig at oplære det Mørke, der omgiver Duenie Rebburns Skæbne. Jeg vil endnu en Gang og med tydeligere Ord udlove en rig Belønning til den, der formaar at give mig et eller andet Tilnærmingspunkt. Jeg vil søge med ny Zær, maatte bliver Barnet dog endnu fundet.”

„Hvis der er et Barn,” faldt Melcombe ind. „Ja hvis!” sukkede Lorden. „Hvis der er et Barn, saa maa det nu være atten Aar gammelt, det er maatte uopdraget, uvidende, men ikke fordærvet, det forbyde Gud. Jo snarere jeg kan finde mit Barnebarn, des bedre for os alle.”

Da Lady Victoria iagttog dem, forandrede de Umnet for deres Samtale og vendte tilbage til hende.

Efter saa Døblittes Fortsætelse kom de indbudne. Vogn efter Vogn holdt foran den overdækkede Indførsel; kostbart klædte Stikfeller stred hen over de med Tæpper belagte uproviserede Forstuer, betraadte Bygningen og ilede til Garde-roben.

Lady Victoria og Grevens modtog Gæsterne. I rask Rættelse blev de adelige Raune meldte. De store Værelser fyldtes efterhaanden og viste snart en overordentlig glimrende Forsamling. Damerne pragtfulde Toiletter funkede af Gæstene og oplivede det ensformige ved Herrens sorte Kjoler. Snart bandede der sig mangfoldige Grupper, mens enkelte Par vandrede frem og tilbage. Winter Samtale og sagte, glad latter høretes hist og her. Alligevel var der i denne almindelige Glæde og Lyftighed en vis forventningsfuld Spændning følelig.

Gæsterne var jo alle bedte for at hilse paa Lord og Lady Glenmorris. Lorden havde længe været fejret i Selskabslivet, skjønt man i Almindelighed holdt ham for at være uselsom lige over for Damerne. Alle var derfor spændte paa at se den Dame, der havde vundet ham til sin tro Tilbeder. Man talte om Enkeltighederne ved hans Frieri og Formaling og var begjærlig efter at erfare, om det var sandt, at Frøken Calthorpe tre Gange havde afvist ham, for dog endelig at tage imod hans Tilbud, og hvad vel Grunden havde været til hendes gjentagne Vægring.

En mild, gammel Enke ytrede den Mening, at Frøken Calthorpe vel havde ladet sig lede af overdreven barnlig Kjærlighed, og at Omsorgen for hendes Moder havde gjort hendes Hjærte utilgjængeligt for enhver anden lid Følelse.

Grevens blev utaalmodig over, at hans vigtigste Gæster tsoede saa længe og begyndte allerede at frygte for, at de ikke vilde komme, da endelig Lord og Lady Glenmorris blev meldte.

Alle Dine rettede mod Indgangen, og i Sandhed, man kunde ikke let se et smukkere og fateligere Par, end den adle Lord og Lady Glenmorris, som Naturen syntes at have bestemt for hinanden.

Uden at være svær var han bredskuldret og kraftig bygget; den harmonisk ubvirkelige Skikkelse svarede til hans adle Hoved og den værdige Holdning. Hans Ansigt var mørkt og stolt; de skarpe, brune Dine havde et gjennemtrængende Blik, men rødede tillige et velviligt, blødt Sind. Mund og Hage blev overfyldte af et velplejet sort Stjæg. I hans faste Træk kunde man læse, at „Swagheb” ikke hørte til hans Fejl.

Han syntes at være fyrretype Aar gammel, og hans Hustru kunde vel være tolv til femten Aar yngre.

Han var mørk som en Kreoler, hun lys og fin som en nordisk Fyrstinde, dertil høj, slank og yndig, med kongelig Anstand. Hendes mæltehoide Hud var gjennemsligt som en hvid Roses Væger, hendes Læber røde som Koraller. Yppigt blødt Haar omgav hendes høje, smalle Panden og var efter den herkende Mode ordnet maalerisk paa hendes fine Hoved. Hendes adle Ansigt mindede om en antik Camee, men var mere udtryksfuldt end Blondinens Træk pleje at være. I disse dybe, blaa Dine, der lyste som Sijerner, om denne fine Mund og i dette rolige Smil saa Aand og Karakter. Lady Glenmorris var virkelig fuldkommen skjønn, den skjønneste Kvinde, man havde set i mange Tider, og Aand og Kvinder beundrede hendes ejendommelige, nordiske Ynde.

„Saa kald som islandsk Sene,” sagde en Dame til sin Kavalier. „Hendes Væsen udviser den fulkomne No, som er et Særkende for Slægten Vere-de-Vere. Hun er en sødt Aristokrat; men jeg anser hende for at være uden Følelse.”

Uden Følelse! De, der kendte hende nøje, saa i disse straalende Dine en stor, ædelmodig Sjæl, et varmt, lidenskabeligt Hjærte, og disse Magneter var det, der gjorde Ladyen saa tiltalende.

Grev Sankt Maur var henrykt over hende. Men et varmt Haantryk lyshøvede han Markient for Lady Victoria, til hans Høgtælle og forestillede da ham og hans Gemalinde som straks tog Parret under sin Beskyttelse. Grevens fulgte med Duenie den skjønneste Lady, og en uforklarlig Kængsel fremkaldte et dybt Sul fra hans Hjærte.

Lord Glenmorris var ikke blind for den Opsigt, hans Hustru vakte; hans Bryst hævede sig stolt, da han saa, at alle, som han skattede højt, nærmede sig til hende med Højsagtelse eller sønsede ham oprigtig til Lykke.

Markisen bandede snart Midtpunktet i en Gruppe af Beundrere, som hun fuldstændig fængslede ved sin Elskov-

bigheb, og Lady Victoria bortførte derfor Markien til deres specielle Venner.

„De, der stod den fejrede Markise nær, bemærkede en pludselig Stændning i hendes Tale, et Døblitts dødelig Blegheb, et Udtryk af Forsædelse i hendes vidt aabne Dine, som om hun havde set noget skrækkeligt. Og dog var der i den Retning, hvor hen hun saa, intet skrækkeligt at bemærke.

Gifford Melcombe nærmede sig med en Dame under Armen, hvilken lige nylig var bleven foresillet for Lady Glenmorris. Han havde vendt sig til sin Lebsageriske og lagde derfor ikke Mærke til Markisens Bevægelse.

Denne Bevægelse var lige saa kort, som heftig. Den slanke Skikkelse skjælede som i Feber, en dødelig Swagheb syntes for et Døblitt at gribe hendes Sænser, hun vendte sit Hoved som til Flugt. Men lige saa hurtigt gjenvandt Lady Glenmorris sin Fatning, hun var maatte en Smule tolvtere, en Smule stoltere, men igjen fuldkommen rolig. De, som havde set hendes Bevægelse og neppe forstod denne vidunderlige Bivirkelse, troede at have drømt.

Melcombe blev af sin Lebsageriske foresillet for Markisen. Hun hilste høflig; han gjorde nogle Bemærkninger om Festen i Dag, der, uagtet Sæsonen endnu ikke var begyndt, dog var saa glimrende, og udtrykte sin Henrykkelse over at være bleven foresillet for hende.

Det var, som om den tiltalte ikke formaade at aande frit, som om Melcombes Nærhed fyldte hendes Sjæl med en besynderlig Frygt, som om hun følte sig lettet, da han bukkede for hende og gik videre.

„Lady Glenmorris minder mig om et befjendt Ansigt,” tænkte Melcombe, „og dog er denne Erindring saa ubestemt, at jeg ikke formaar at fasholde den. Det er en pragtig Kvinde! Men jeg foretrækker min unge Dolores' mørke glimrende Skjønheb. En Gang spørmede jeg for Blondinder; men nu finder jeg Brunetter mere interessante, naar de ere saaledes som min uforslignelige Dolly.”

Lady Glenmorris stred, støttet paa den gamle Grevens Arm, hen imod Winterhaven. Melcombe saa efter den bydende, manlige Skikkelse, som med sit mægtige Hoved ragede op over de fleste af Selskabet, og besluttede at lære hans skjønneste Lebsageriske nærmere at kjende.

Pludselig gjennefoer den Tanke ham, at hun lignede Duenie Rebburn.

„Hvor taabeligt!” sagde han til sig selv. „Maa jeg da ved enhver lyshaaert Kvinde tænke paa Duenie Rebburn? Hvis Duenie endnu levede maatte hun været ti Aar ældre end Lady Glenmorris, og de to vilde være hinanden saa ulig som Solen og et Tøllelys, hvis man saa dem ved Siden af hinanden. Duenie var en naturlig, ligesom Pige; ogsaa mindre end Markisen, et blidt, søjeligt Barn, saa tær og sød, uden Verdenskundskab, uden Hoimod, et muntert, trostydigt Væsen. Men denne Dame er en agte, stolt, om end yndig Aristokrat, hvis fornemme Herkomst man ikke kan tvivle om. Calthorpes fra Kent ere af ren, agte Adel. Det er dog mærkværdigt, at denne Lighed bestandig synes mig større, jo mere jeg betovler den.”

Han fulgte Markisen til Winterhaven, og jo mere han betragtede hende, for fuldstændig at overbevise sig om sin Fejltagelse, jo mindre formaade han det, jo mere forvirret blev han. Hendes rolige Væsen, hendes Ord, der vidnede om en fint dannet Aand — alt dette lignede saa lidt Duenie Rebburn; medens han dog igjen, naar hun talte, troede at høre den mistedes søde melodiske Stemme.

„Det kan jo overhovedet slet ikke være muligt,” tænkte han. „Denne Tanke er Vanvid. Duenie med sit brudte Hjærte kunde i sin Armod og Forslattede umulig modnes til saadan en herlig Kvinde. Det er utænkeligt, ganske utænkeligt! Jeg maa have mistet Forstanden! Det er en sids Yde, der kan bringe mig i Daaretsien.”

Han studerede endnu Lady Glenmorris' Ansigt og kjæmpede med sin Forvirring, da en Ben let berørte hans Stulber. Han saa sig om og gjenkendte Oberst Deering, en fuldstændt Verdensmand.

„Tilbeder De ogsaa den nye Guddom?” spurgte han. „De og den naadige Frue synes gjensidigt at tiltrække — eller rettere sagt at frastøde hinanden paa en forunderlig Maade. Da Markisen saa Dem i Salen, studsede hun og veg tilbage, som om hun havde set et Medusahoved. Ved St. Georg, jeg frygtede for en Afmagt! Hun gjenvandt dog sin Fatning saa hurtigt, at det ogsaa kan have været et pludseligt Udbedfindende, skjønt det forekom mig, som at det var Synet af Dem, der rystede hende saa stærkt.”

Melcombe bleguede, men svarede ironisk:

„Oberst, De har virkelig en levende Fantasi!”

„Kjender De ikke Lady Glenmorris?”

„Saa vidt jeg ved, har jeg aldrig før set hende. Hun er en fortryllende Kvinde! Hvis mit Hjærte ikke allerede var andenleds optaget, tilføiede han leende, „vilde jeg maatte misunde Markien.”

„Saa er De da endelig ogsaa en Gang bleven saaret? Det glæder mig at høre, Melcombe. Na, nu ser jeg da, at der er Mulighed for at nærme sig til denne nye Sijerne.”

Med disse Ord ilede Obersten bort.

„Hvad skal det betyde?” tænkte Melcombe ophibet.

„Hvorfor blev hun rystet ved Synet af mig?” Stulbe min Aelse dog være rigtig? Stulbe hun trods dette forandrede Ydre, trods dette glimrende Høgtælle, trods denne tilsynsladende Umulighed dog være Duenie Rebburn? Sælfom — jeg, der elskede hende saa lidenskabelig, stulde ikke kunne komme paa det rene hermed. Nigtignok er der gaaet atten Aar, siden jeg saa hende for sidste Gang! Ved hun nu, at Dsvald Keith er den samme som Lord Dsvald Lennor, at hin graahaarede Grev, der just bukker saa galant for hende, er hendes Svigerfader? Ved hun, at hendes Høgtælle var loovligt, at hun var Enke? Naar hun ved det, hvorfor forlanger hun da ikke sit Barn tilbage, hvorfor giver hun det ikke Arveret. Det kan ikke være Duenie, og dog — jo, jeg vil stille hende paa Prøve, og endnu i Dag, inden jeg forlader dette Hus, vil jeg forsøge mig Visshed om denne Frøken Calthorpes, nuværende Lady Glenmorris' Fortid, om jeg saa selv skal spørge hende derom.”

XXII.

Villede-Galleriet.

Gifford Melcombe spurgte paa den mest ligefremme Maade forskjellige af de tilstedeværende om Markisens tidligere Skæbne, og da enhver talte med Beværing om hende, var hans Nysgjerrighed ikke paafaldende.

Han hørte den nu næsten udbøde Slægt Calthorpe i Kent berømme fra alle Sider. Man fortalte, at den gamle Fru Calthorpe havde levet i lang Tid i Ublandet, at Lady Glenmorris som hendes eneste Barn og overhovedet eneste Slægtning ene havde arvet den betydelige Formue. Markisen havde været meget fejret i Florens, og man havde der talt om, at en italiensk Fyrste og flere højtstaaende og berømte Ublændinge forgyves havde anholdt om hendes Haand, Alt dette indeholdt ikke noget Holdepunkt for Melcombes falsomme Formodning. Mange af Gæsterne havde truffet Frøken Calthorpe i Florens, og ingen nærede mindste Tvivl om hendes Herkomst. Da Melcombe ogsaa hørte, at hendes Jornaar var Valeria, saa maatte han sig selv, at hun kun havde det lysblonde Haar og de blaa, skjælvende Dine til fælles med den forpundne Duenie Rebburn.

„Denne ringe Lighed er kun et forunderligt Tilfælde,” sagde han til sig selv. „Hvad jeg ikke denne ejendommelige Følelse, havde Synet af mig ikke fat hende i en faadan Bevægelse, saa vilde jeg anse mig selv for gal. Hun er ikke Duenie, og dog havde denne under saa gunstige Omstændigheder kunnet udvikle sig lige saa heldig. Jeg vil slaa mig disse Griller ud af Hovedet.”

Men det var lettere sagt end gjort, Uvilkaarlig befandt Melcombe sig altid i Nærheden af Markisen; han kunde ikke vende sine Dine fra hende, hvor meget han end vogtede sig for at vække Opsigt. Ny Tvivl opsteg i ham, da han igjen hørte hendes Stemme, som lignede Duenies saa meget, da hendes talende Dines Blik traf hans, og han saa, hvor hun bleguede. Hendes Munterhed syntes ham unaturlig og tvungen, hendes Indre angstelig bevæget. Med ny Begjærlighed og Lidenskab iagttog han hende.

Lady Glenmorris var klædt i en lang Prinsessekjole af hvidt brocheret Silkesj, der saa ud, som om den var overtrukket med Is, og havde de berømte Familiebiamanter — Diadem og en Kalibri af de kostbareste Brillanter — i Haaret, samt funkende Vædelene om Halsen og Armene. Den glimrende Dragt gjorde Forskjellen mellem hende og Duenie endnu mere paafaldende, og dog opbagede Melcombe bestandig en ny Lighed.

Da den herkende Stuehed efter Aftensbordet forvandlede sig til en almindelig Underholdning, nærmede Melcombe sig igjen til Markisen, som, da hendes Høgtælle talte med en Ven i en ensom Krog, hun var omgivet af en Kreds af Beundrere. Han bandede sig Vej hen til hende og bemærkede, at hun saa træt ud og skjælede ved hans Komme.

Efter nogle høflige Talemaader talte han om det nye Kunstværk, som Grev Sankt Maur havde kjøbt, og af hvilket han med rette var meget stolt. Melcombe bad om at maatte vise den naadige Frue det; da Lady Glenmorris ikke kunde afslaa hans Tilbud, uden at være uhøflig, saa lagde hun sin Haand let paa hans tilbudte Arm og gik videre med ham.

„Denne Statue er i Billed-Galleriet,” sagde Melcombe; „de fleste Gæster have allerede set og beundret den. Jeg vover at paastaa, at jeg ganske handler i Grevens Aand, naar jeg siger Dem, naadige Frue, den hen, og at han vil være henrykt, hvis De ogsaa yder den Bisald.”

Han førte hende op ad den med Blomster prydede Trappe, hvor Gæsterne bestandig gik op og ned. Melcombes matte Træk oplivedes af en sølsom Tid, hans smalle, bybtliggende Dine funkede. Han var bestemt paa, endelig at faa Visshed og derved befri sig fra den pinlige Tvivl.

Galleriet lode lige over Salen og havde den samme Størrelse. Om Dagen faldt Lyset ind gennem et Glasstak; nu brændte der Skærter paa forskjellige gunstige Steder og belyste de mange Malerier og Statuer, som alle var af Meislerhaand.

„Dette Galleri regnes med til Londons Severdigheder,” sagde Melcombe; „det staar aabent for Publikum hver Dnsdag og bliver stærkt besøgt. Grev Sankt Maur ønsker i sin Uegennyttighed at skaffe alle Kunstvenner den Nydelse, at beundre disse Skatte.”

Galleriet var for Døblittet temmelig tomt, kun saa vandrede op og ned. Melcombe førte sin Dame, til det omstalte plastiske Kunstværk, en til Klippen smeddet Andromeda i Legemsforrelse. Med rette gav alle Kjendere dette Værk Fortrinnet fremfor alle de andre, der behandledes den samme Gjenstand. Andromadas Skikkelse var fejlsfri, Ansigtet fuldstændt skjønt i Form og Udtryk, og Lady Glenmorris udtrykte sit Bisald med begejstrede Ord.

„Iblandt disse Malerier ere ogsaa skjælvne Originaler. Her er en Meislonier og der en Bongnerreau.”

Han talte om Enkeltighederne med en Kjendbers Kunstforstand, medens han napper formaade at oppebie det nu saa nære, afgjørende Døblitt.

„Den lange række Malerier indeholder kun Portrætter af Familjen Sankt Maur eller snarere Lennor's Forfædre og Medlemmer; Lennor er Grevens Familjenaavn. Kjender De denne Familie næjere, Deres Naade?”

„Jeg kjender den slet ikke og ved kun, at Grev Sankt Maur trods den store Forskjel i Alderen dog er Lord Glenmorris' fortroligste Ven, at de var politisk forbundne, og at de stemme fuldstændig overens i deres Ansuelser. Af min Høgtælle har jeg ogsaa hørt, at Grevens for flere Aar siden har mistet sin eneste Søn og nu er barnløs.”

Disse Ord blev udtalte i den ligegyldige rolige Tone, i hvilken man taler om ganske ubekendtes Døb.

Melcombe blev paa ny overrasket. Var hun Duenie, saa maatte hendes første Høgtælles Navn endnu bestandig være en Hemmelighed for hende. Var dette Tilfældet, hvorfra vidste hun da, at hun var Enke? Hvorledes turde hun da vove at gifte sig for anden Gang — og det med denne stolte Lord Glenmorris? Han havde altsaa ladet sig narve af en uberydelig Lighed, — og alligevel maatte han nu have fuld Klarheb.

„Ja, Grev Sankt Maur's Søn døde for otte Aar siden. Lady Victoria Lennor er hans barnløse Enke. Han var min Ven.”

Melcombe sølte, at hans Lebsager skjælede. „Han var en vild Dreng,” vedblev Melcombe, „der med sine Daarskaber næsten sit sin Faders Hjærte til at bryde. Efter sit Giftermaal med Lady Elsmere var han som forvandlet, mørk, indsluttet, tilbageholdende. Men her er hans Billede. Var han ikke smukt?”

Det fulde Lys faldt paa Grevens afbøde Søn's Træk. Det fine, regelmæssige Ansigt med dets skjælvne Anger til at fortrylle syntes at leve.

Lady Glenmorris saa ligegyldig der hen, og da forstrækket tilbage — et klagenbe, sagte Strig, og hun saldt afmægtig i Melcombes hurtig aabnede Arme.

Han bar hende hen til den nærmeste Sofa, og de tilstede beværende Damer omringede hende med stor Deltagelse og søgte at kalde hende til Live igjen.

Efter saa Minueters Forsøb aabnede hun sine store Dine, saa sig forundret om og rejste sig med stor Møje, Hun skjælede som i Skrampe og saa meget angreben ud.

„Tilgiv mig!” bad hun med napper hørlig Stemme. „Jeg — jeg — Trætheden og Varmen overvældede mig. Det vil straks igjen være bedre med mig.”

Da hun bemærkede de omkringstaaendes forbaufede Ansigter, tog hun sig sammen med Opbydelse af hele sin Visdomskraft for at overbevise sine nye Besjendte om, at hun Overtræthed havde fremkaldt denne Afmagt. Hun naade fuldstændig sit Maal; thi man forfikkede hinanden gjensidig at Lady Glenmorris ganske bestemt led af en Hjærtefygdom, og at Lordens Høgtælle rimeligvis kun vilde blive af kort Varighed.

Lady Glenmorris vendte sig trods sin vedværende Blegheb, med et yndigt Smil om til Melcombe.

„Jeg vil vende tilbage til Salen,” sagde hun; „lidt Bevægelse først vil maatte gøre mig godt. Hr. Melcombe, tør jeg bede Dem ledsage mig et Døblitt, inden jeg opløser min Høgtælle?”

Melcombe bukkede og bød hende beredvillig sin Arm. De vandrede langsomt op og ned i Galleriet, og snart var Lady Glenmorris igjen roligere.

Naar Melcombe indstinktmaessig havde følt, at hun fra det første Døblitt af, hun saa ham, havde betragtet ham med Uvilke, saa sølte han nu igjen, at hun kun med Møje undertrykte et heftigt Nyske om nærmere Forklaring. Han var beryst for ikke overrasket, da hun igjen blev staaende foran Lord Dsvalds Billede.

„De siger, at han var Grevens eneste Søn?” bemærkede hun med tilsyneladende Ligegyldighed. „Gvad hed han?” „Dsvald Keith Lennor, med Titlen „Lord.”

Et Døblitt herskede byt Tavshed.

Melcombe iagttog sin Lebsager med stjaalne Blik. Hun stod ubevægelig som en af Marmorstatuerne, kun hendes Dine levede og gjennemborede ligesom anklagende Billedets Dine.

Melcombe hørte hvorledes hendes Hjærte bankede og truede med at ville bryde alle Stranker; enhver Nerve var spændt, hele hendes Væsen i Dyrer. Han spurgte ikke mere sig selv, hvad hin Afmagt betød; han havde nu Visshed. Sagte men rask Driftighed sagde han:

„Duenie!”

Markisen tral hurtig sin Haand bort fra hans Arm og betragtede ham med hoimodig Forbauselse.

„Hvad beager?” sagde hun stolt. „Taler De til mig?”

„Til Dem, Lady Glenmorris, som en Gang hed Duenie Rebburn! De har røbet Dem selv; De gjenkendte mig i første Døblitt; men jeg fik først Bekræftelse paa min Formodning, da Swaghebden overmandede Dem her foran Lord Dsvalds Billede. Duenie, dette var Dsvald Keith. Men hvilken Skæbne gjorde Dem til Frøken Calthorpe?”

Lady Glenmorris' Miner viste kun iskold Foragt og Brede.

„Det er en sølsom Fejltagelse, Hr. Melcombe,” sagde hun kaldt. „Hvem antager De mig for?”

„For Duenie Rebburn, den bedragne, uskyldige —”

„Ti,” befalede Markisen ringeagtende. „De synes at glemme, med hvem De taler. Stulde De tvivle om min Herkomst, saa tillader jeg Dem enhver Efterforskning. Lad mig ikke høre mere af den Sna! Men stulde De tale med andre herom, da vil Lord Glenmorris være beredt til at give Dem Forklaring.”

I samme Døblitt traadte Lorden ind i Galleriet og ilede med stor Betyrning hen til sin Hustru.

„Min dyrebare Valerie, jeg hørte lige, at du var upasselig, ja, at du var bleven afmægtig.”

„Det er sandt,” svarede den tiltalte og støttede sig paa hans Arm. „Den sidste Tids store Anstrængelser have, tror jeg, været for meget for mig. Naar du synes om det, Hugs, skulde vi saa ikke tage hjem?”

Hun hilste kaldt til Afsted paa Melcombe, der saa mørkt efter hende.

„Hun spiller et højt Spil med driflig Haand,” tænkte han. „Hun er dog Duenie Rebburn, men omgivet af en ny Hemmelighed. Jeg gad vide, hvorledes hun er bleven Frøken Calthorpe og denne stolte Lords Hustru, og hvad hun tanker om sit første Høgtælle, da hun nu først af mig har faaet Oplysning om Dsvald Keith's sande Navn. Hvorledes bes kunde hun ægte Lord Glenmorris, da hun dog maatte hede sig selv for en af Samfundet ubiøst. Denne Historie er endnu bestandig meget gaadefuldt; thi naar jeg foreslitter mig Markisens sidste Ord og Blik, maa jeg alligevel betovle, at hun virkelig er Duenie. I Morgen vil jeg besøge hende og forsøge mig fuld Oplysning. Jeg skal nok ydmyge hendes Stolthed og bevise hende, at jeg er hendes Væbter.”

XXIII.

Kings-Holm.

Den næste Morgen gik Gifford Melcombe til Lord Glenmorris' Bolig og lod sig melde hos Lady Glenmorris. (Fortættles.)